

ἀγανοπλέκω Κυκλ. (Σῦρ. κ.ά.) Πελοπν. (Αἶγ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγανός καὶ τοῦ ρ. πλέκω.

Πλέκω κατὰ τρόπον, ὥστε ἡ ὑφή νὰ εἶναι ἀραιά, πλέκω ἀραιῶς, χαλαρῶς ἔνθ' ἄν.: Δὲν εἶναι σφιχτὴ ἢ δαντέλλα μου, γιατί ἐγὼ ἀγανοπλέκω Κυκλ. (Σῦρ. κ.ά.) Ἀγανοπλεγμένη κάλτσα Αἶγ. Σῦρ. κ.ά. Ἀγανοπλεγμένο τρικὸ Αἶγ. Σῦρ. κ.ά. Πβ. ἀγανοῦφαίνω.

ἀγανος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄγανους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. γάνος = λίπος.

Ἀηδὴς τὴν γεῦσιν, ἄγευστος, ἄνοστος: Ἀγανον φαεῖ (ἐλέγετο πιθανῶς κατ' ἀρχὰς ἐπὶ φαγητοῦ μὴ ἔχοντος πάχος, ἄρτυμα, ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγεύστου καὶ ἀηδοῦς).

ἀγανός ἐπίθ. σύνηθ. ἀανός Κυκλ. ἀνός Κυκλ. ἀγανὲ Τσακων. ἄγανους Μακεδ. (Νιγρίτ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγανός σημαῖνον πρᾶος, ἥσυχος. Τὸ ἀγανους ἐκ τοῦ κατὰ μετάθ. ἀναγός ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου κατὰ τὸ ἄκακος, ἄτελος κττ.

1) Πρᾶος, ἥπιος, ἐπὶ ἀνθρώπου Σκόπ. Ἡ σημ. ἡδη παρ' Ὀμ. β 230 «ἀγανός καὶ ἥπιος ἔστω | σκηπτουῆχος βασιλεύς».

2) Ἀτονος, χαλαρός, ἐκνευρισμένος, ἐπὶ σωματικῆς καταστάσεως Κυκλ. Σάμ. κ.ά.: Εἶν' ὁλότελα ἀγανός Κυκλ. β) Ἀτροφικός, ἰσχνός Στερελλ. (Γραν.): Ἀγανὰ σπαρτά.

3) Ἀραιός, διαφανής, ἐπὶ ὑφασμάτων καὶ πλεκτῶν ἀντικειμένων ἐχόντων ἀραιὰν ὑφήν ἢ ἐπὶ νεφῶν, ὁμίχλης κττ. σύνηθ. καὶ Τσακων.: Ἀγανός χασές. Ἀγανὴ κάλτσα. Ἀγανὸ παννὶ - σεντόνι σύνηθ. Κιλίμ' - π'κάμσου - σκ'τι ἀγανὸ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Βιλέντζα ἀγανὴ αὐτόθ. Μιὰ μαντήλα εἶχα 'ς τοῦ κιφάλι μ' κ' ἱκεῖν' ἀγανὴ Σκόπ. Ἀγανον παννὶ Νιγρίτ. Ἰτε ἀγανὲ (ἱστός, παννὶ) Τσακων. 'Σ τὰ δέντρα ἀνάμεσα ἔλαμπε ἀγανὸ καὶ ξεσκισμένο τῆς ἀράχνης τὸ μαγνάδι ΙΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 50 (Συνών. ἀνάγλυκος, ἀνάραιος, ἀρύς, ἀντίθ. κρουσιτός, πυκνός, σφιχτός). Ἀγανὴ ὁμίχλη Ἡπ. Ἀγανὴ καταχνιά ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,137. Τὰ βουνὰ γῦρο μαύριζαν ἀνάμεσα 'ς τοῖς ἀγανὲς τουλοῦπες τῶν συγνεφίων Μποῆμ Ζωγραφ. 32. Ἀσπρη κι ἀγανὴ τουλούπα ἀπὸ νεφάκια Μποῆμ Ἀγριολούλ. 86. 4) Ὁ μὴ φυλάττων μυστικά, ἀκριτόμυθος (ἢ μεταφ. ἐξ ἀραιοῦ ὑφάσματος μὴ συγκρατοῦντος ἐντιθέμενον πρᾶγμα, οἷον ἄλευρον κττ.) Σάμ. 5) Ὁ φαινομενικῶς μὲν πλούσιος, πραγματικῶς δὲ πτωχός Κυκλ.

ἀγανοῦφαίνω Κυκλ. (Σῦρ. κ.ά.) Πελοπν. (Αἶγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγανός καὶ τοῦ ρ. ὑφαίνω.

Ὑφαίνω ἀραιῶς, χαλαρῶς, μὴ συσφίγγων τὴν κρόκην κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν στημόνων διὰ ἰσχυροῦ κτυπήματος τοῦ ὑφαντικοῦ κτενίου ἔνθ' ἄν.: Ἀγανοῦφαίνω τὸ παννί, γιατί δὲ μ' ἀρέσει νὰ 'ναι κρουσιτό Κυκλ. (Σῦρ. κ.ά.) Ἀγανοῦφασμένος ἀλατζᾶς (ὑφασμα ποικιλόχρουν) Αἶγ. Σῦρ. κ.ά. Ἀγανοῦφασμένο παννὶ - σεντόνι κττ. Αἶγ. Σῦρ. κ.ά. Πβ. ἀγανοπλέκω.

ἀγαν-τᾶδος ἐπίθ. Ζάκ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαν-τάρω κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -ᾶδος.

Ὁ κρατούμενος ἐκ τινος, βασταγμένος, πιασμένος ἔνθ' ἄν.: Ἀγαν-ταρίστηκε ἀπὸ τὸν κλῶνο μιανῆς ἐλαιᾶς κ' ἐμεινε ἀγαν-τᾶδος Παξ.

ἀγαν-τάρω Ζάκ. Θήρ. Θράκ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Μεγίστ. Μῆλ. Παξ. Πελοπν. (Λακων. κ.ά.) Πόντ. (Οἶν.) Σαλαμ. κ.ά. Ἰγαν-τάρω Νίσυρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀγαν-τέρω Παξ. ἀγαν-ταρίζω Παξ. Προστ. ἀγάν-τα.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *agguantare* = συλλαμβάνω, πιάνω. Τὸ ἀγάν-τα ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς προστ. *agguanta*.

1) Δράττομαι, συλλαμβάνω, κρατῶ τι Ζάκ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πόντ. (Οἶν.) κ.ά.: Ἀγαν-τάρω τὸ σκοινὶ Παξ. κ.ά. Ἀγαν-ταρίστηκε ἀπὸ τὸν κλῶνο μιανῆς ἐλαιᾶς αὐτόθ. || Φρ. Ἀγαν-τάρουν τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους (τοὺς περιπλέκουν εἰς τὰ δίκτυά των. Ἐπὶ τῶν τοκογλύφων) Παξ. Ἀγαν-τάρωσα μιὰ καλὴ σπεκουλατσιῶνα (κερδοσκοπικὴν ἐργασίαν) Ἰθάκ. Ἀγαν-ταρίστηκε ἀπὸ τοὺς συνδεθέρους του (δηλ. προσεκολλήθη εἰς αὐτοὺς καὶ ἔτυχε παρ' αὐτῶν ὑποστηρίξεως καὶ βοηθείας) αὐτόθ.

2) Πλησιάζω, καταφθάνω πλοῖον, ὡς ὁρ. ναυτικός Πόντ. (Οἶν.) 3) Βοηθῶ, ἐνισχύω τι (τὸ ἀντικ. δύναται νὰ εἶναι καὶ ἐμψυχον καὶ ἄψυχον) Θήρ. Σαλαμ. κ.ά.: Ἀγαν-τάρωσέ μας νὰ σάρουμε τὸ παννὶ Σαλαμ. Ἀγαν-τάρω τὴν ἀντέννα (ἐπιθέτω εἰς τὴν κεραίαν ἐνισχυτικόν τι ἐπίθημα) αὐτόθ.

4) Βαστάζω, ἀντέχω, ὑπομένω Θράκ. Μῆλ. Σαλαμ. κ.ά.: Δὲν ἀγαν-τάρω τὴ φωνιὰ Μῆλ. Δὲν ἀγαν-τάρω πρὸς τὰ βάσανα Σαλαμ. Δὲν ἀγαν-τάρω 'ς τὴ δουλειὰ αὐτόθ. Δὲν ἀγαν-τάρει τὸ σκοινὶ σὲ τόσο βάρος αὐτόθ. Πῆρας' ἡ ἡλικία τ', δὲν ἀγαν-τάρ' Ἰθράκ. Ἀκόμ' ἀγαν-τάρ', δὲν εἶναι γιὰ πεθαμὸ αὐτόθ. Τὰ ξύλα ἀγαν-τάρ'νε αὐτόθ.

Προστ. ἀγάν-τα σύνηθ. 1) Πιάσε, κράτησε, στήριξε σύνηθ.: Ἀγάν-τα τὸ φόρτωμα (ὑποστήριξε τὸ φορτίον ζῦφου, τὸ ὅποῖον κλίνει πρὸς τὴν ἑτέραν πλευράν) Σαλαμ.

2) Ἀντεχε, ὑπόμενε, βάστα σύνηθ.: Ἀγάν-τα καὶ θὰ γλυτώσης. Ἀγάν-τα παλληκάρη! σύνηθ. || Ἀσμ.

Ἀγάν-τα, Ἄννα, γάν-ταρε, κ' εἶν' ὁ καιρὸς μεάλος κ' ἐμεῖς θὰ πολεμήσωμεν νὰ διώξωμεν τὸν Χάρων

Νίσυρ. 3) Ἐπιρρηματ. ἐμπρὸς πάσῃ δυνάμει, ὁλονὲν ταχέως σύνηθ.: Φρ. Ἀγάν-τα τὰ κουπιά! (κωπηλάται με δυνάμει) σύνηθ. Κάνω ἀγάν-τα (καταβάλλω δυνάμεις ἰσχυρὰς πρὸς ἐπίτευξιν ἔργου τινός) Παξ. Θέλει ἀγάν-τα ἡ δουλειὰ αὐτόθ. Ὅλο ἀγάν-τα, ὅλο ἀγάν-τα, καὶ τὰ κατὰφερα αὐτόθ. Πβ. ἀβάντι 2.

ἀγάντζωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀγάτζωτος Κυκλ. (Μῆλ. κ.ά.) ἀάτζωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γαντζώνω.

Ὁ μὴ συγκρατούμενος δι' ἀρπάγης ἔνθ' ἄν.: Εἶν' ἀγάτζωτος, δὲ γατζώνεται πονθενά, γλιστροῦ σὰ χέλυ, δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν πιᾶσῃ Κυκλ.

ἀγάν-το τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαν-τάρω. Πβ. σημ. 3.

Χρηματικὴ ἀμοιβή: Τοῦ ἔδωσα τὸ ἀγάν-το καὶ δὲν ἤρθε νὰ μοῦ ἀποτελειώσῃ τὴ δουλειά.

ἀγάνωτος ἐπίθ. (Ι) κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγάνουτους βόρ. ιδιῶμ. ἀγάνουτε Τσακων. ἀάνωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γανώνω (Ι).

1) Ὁ μὴ γανωμένος, ἥτοι ὁ μὴ ἀλειμμένος διὰ κασιτέρου ἢ πίσσης ἢ ἄλλης τινὸς ὕλης εἰδικῆς σκευασίας, ἐπὶ σκεύους χαλκίνου καὶ γενικῶς μεταλλίνου ἢ πηλίνου κττ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.:

Τέντζερης ἀγάνωτος. Κοντάλα ἀγάνωτη. Τηγάρι ἀγάνωτο σύνθηθ. Ἀγγεῖα ἀγάνωτα Ἡπ. Πλακὶν ἀγάνωτον (πλακὶν = χύτρα) Τραπ. Τζάπ' -πουλούλ' ἀγάνωτον (χύτρα πηλίνη -πίθος) Χαλδ. || Παροιμ. Ἀγάνωτου κ' δούρ' δὲν παίζ' (ὁ μὴ ἔχων πλήρη τὴν κοιλίαν δὲν δύναται νὰ εὐθυμήσῃ ὡς δὲν ἔχει καλῶς κώδων μὴ κασσιτερωμένος) Λέσβ. Πβ. ξεγάνωτος. β) Ὁ μὴ ἀλειμμένος διὰ λεπτοῦ στρώματος ὕδα-
ροῦς πηλοῦ, ἐπὶ ἀλωνίου (ὅπερ ἀλείφεται δι' εἰδικοῦ ὀργάνου μὲ πηλὸν ἐκ λεπτοῦ χύματος, ἵνα καταστῇ ἡ ἐπιφάνεια λεῖα καὶ μετὰ τὴν ἀποξήρανσιν κατάλληλος δι' ἀλώνισμα) Πόντ. (Χαλδ.): Ἀλών' ἀγάνωτον. 2) Ὁ μὴ ἐπιμυθιω-
μένος Μακεδ. (Βογατσ.) 3) Μεταφ. ἀγροῖκος, ἀμόρφωτος Πελοπν.

ἀγάνωτος ἐπίθ. (II) Παξ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γανώνω (II).

Ὁ μὴ γανωμένος, ὁ μὴ φέρων γανιές, ἦτοι ρύπους αἰθάλης, ὁ μὴ μουντζουρωμένος ἐνθ' ἀν.: Ἐμένα τὸ πρόσωπό μου δὲν ἔχει γανιές, εἶναι ἀγάνωτο ὡς τὰ σήμερα (λέγεται ὑπὸ τοῦ ἠθικῶς ἀσπίλου) Παξ.

ἀγαπᾷς ὁ, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαπῶ. Διὰ τὴν ἰδιάζουσιν σύντ. αὐτοῦ μετὰ τῆς αἰτιατ. τοῦ ἄρθρ. ἔχοντος σημ. ἀντων. ἀναφορικῆς, οἷον τὸν ἀγαπῶ = ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ, ἀναλογικ. πρὸς τὸ τὸν ἀγαπᾷς ἐγεννήθη καὶ ὁ ἀγαπᾷς. Πβ. ἀγαπῶς.

Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς, ὁ ὑπὸ σοῦ ἀγαπώμενος: Ἄσμ.

Ὁ ἀγαπᾷς παντρεύγεται κοντὰ ᾧς τὴ γειτονιά μου.

ἀγαπάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγαπάτο Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαπῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατος.

Ὁ ἡγαπημένος, ὁ ἀγαπητός.

ἀγάπη ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀγάπη Πόντ. (Ὁφ.) ἀγάπ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Χαλδ.) κ. ἀ. ἀγάπε Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) ἀγάπη Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀγάπη Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγάκη Τσακων. ἀδάπη Κάρπ. ἀάπη Κάρπ. Κύρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Χίος (ἐνθα καὶ ἀγάπη) κ. ἀ. ἄπη Χίος (Πυργ.) ἐγάπη Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἐγάπ' Πόντ. ἐγάπε Πόντ. (Κερασ.) γάπη Ἀστνπ. Κάλυμν. Κῶς κ. ἀ. ἀγαπία Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Γενικ. ἐνικ. ἀαπῆς Χίος (Πυργ.)

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀγάπη. Τὸ ἀγαπία κατὰ τὸ συνών. φίλια. Τὸ ἐγάπη ἔχει τὸ ε κατ' ἀναλογικ. ἐπίδρασιν τοῦ ἐγάπεσα ὁφ. τοῦ ρ. ἀγαπῶ. Ἡ γενικ. ἀαπῆς κατὰ τὸ συνών. καλῆς εὐχρηστεῖ πάντοτε ἐπομένων τῶν ἐγκλινομένων προσωπικῶν ἀντων. μου-σου κτλ., ὡς τῆς ἀαπῆς μου-σου κτλ.

1) Στοργή, φιλικὴ διάθεσις πρὸς τινὰ κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Ἐχει μεγάλη ἀγάπη ᾧς τὸ παιδί του. Δείχνει πολλὴ ἀγάπη ᾧς τὸν πατέρα του. Ἀπ' τὴν ἀγάπη ποῦ τοῦ ἔχω ἔρχεται κάθε μέρα καὶ μὲ βρίσκει. Ἐχομε ἀγάπη (διακείμεθα φιλικῶς πρὸς ἀλλήλους) κοιν. Ἐχει ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ της (ἀγαπᾷ τὸ παιδί της) Ἀθῆν. || Φρ. Γιὰ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! Γιὰ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ! (λέγεται ὑπὸ τοῦ

παρακαλοῦντος ὡς ἐξορκισμὸς τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται ἡ παράκλησις) κοιν. || Παροιμ. φρ. Ἀγάπη καὶ φίλια (λέγεται εἰρων. ὑπὸ τοῦ ζητήσαντος παρὰ φίλου χάριν τινά, λαβόντος δὲ ἀρνητικὴν ἀπάντησιν) πολλαχ. Εἶναι ᾧς τοῖς ἀγάπες τους (ἐπὶ ἐκδηλώσεως ἀμοιβαίων φιλικῶν συναισθημάτων δύο προσώπων) πολλαχ. Τ'ς ἀγάπης εἶσαι! (εἶσαι ἄξιος νὰ ἀγαπᾷσαι. Εἰρων. ἀπόκρισις πρὸς τὸν ἐρωτῶντα ἀγαπᾷς με;) Ὁφ. Καλῶς τὴν ἐγάπη σ' (ἀπόκρισις κατὰ τὴν συνάντησιν πρὸς τὸν προσαγορευόμενον διὰ τοῦ καλῶς ὠρισες) αὐτόθ. Τί ἀγάπη, τί ἀπάτη! (ἐπὶ τοῦ δολιευομένου τινά ἐν προσχήματι φιλίας) Πελοπν. (Λάστ.) Ἐχει τὴν ἀγάπη τοῦ γάτι (ἐπὶ τοῦ βλάπτοντος τὸν ἀγαπῶντα καὶ περιποιούμενον αὐτόν) Κρήτ. Ἡ ἀγάπη πάει μπροστά (ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται μεγαλυτέραν ἀγάπην πρὸς τὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα τρόπον τινά πηγαίνουν ἐμπροσθέν του, παρὰ εἰς τοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν ὀπισθεν ἢ τοὺς ὁποῖους ἀφησεν ὀπίσω του) Πελοπν. (Τρίτ. κ. ἀ.) Παροιμ. Κοντὸς λογαριασμός, μακρινὴ ἀγάπη (ὅτι ἐκ τῆς ταχείας διευθετήσεως τῶν λογαριασμῶν εἰς τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς καὶ τὰς οἰκονομικὰς ἐν γένει σχέσεις ἐξαρτᾶται ἡ διατήρησις τῆς μακρᾶς φιλίας) Πελοπν. (Μάν.) Ἡ δευτέρη ἀγάπη εἶναι σὰν τὰ ξαναζεσταμένα λάχανα (διὰ τῆς συνδιαλλαγῆς τῶν ἐρισάντων πρὸς ἀλλήλους φίλων ἢ τοῦ χωρισθέντος ἀνδρογύνου δὲν ἀποκαθίσταται ἀκμαία καὶ ἀδολος ἡ προτέρα ἀγάπη) Πελοπν. (Δημητσάν.) Ἡ πολλὴ ἀγάπ' φέρν' κὶ πολλὴ ἀμάχ' (ἐνίστε ἡ πολλὴ ἀγάπη μεταστρέφεται εἰς μῖσος) Ἡπ. (Ἰωάνν.) Ἐ ἀγάπη σου χαλᾷ με τὸ ἔ ἀγάπη σου φελᾷ με (λέγεται πρὸς τὸν δυσαρεστηθέντα εἰς ἐνδειξιν περιφρονησεως τῶν ἀπειλῶν του) Μεγίστ.

Γιὰ τοῦ Χάλας τὴν ἀγάπην | κλίσκουμαι φιλῶ τ' ἀχάντιν

(πρὸς χάριν τοῦ ἐκ Χαλδίας χωρικοῦ κύπτω καὶ φιλῶ τὴν ἄκανθαν. Ἐπὶ τοῦ ἔνεκα κέρδους ὑπομένοντος ἐξευτελισμοῦ ὡς ὁ ἐξευτελιζόμενος διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὑπὸ χωρικοῦ τῆς ἐπαρχίας Χαλδίας, ὁ ὁποῖος νομίζεται ἀγροῖκος καὶ βάνανσος) Κερασ. Συνών. ἀγάπημα 1. β) Θωπεία, μόνον κατὰ πληθ. σύνθηθ.: Μοῦ κάνει ἀγάπες ὁ μικρὸς μου (ἐπὶ τῶν περιπτώξεων μικροῦ παιδιοῦ). γ) Συνδιαλλαγή, συμφιλίωσις τῶν πρότερον ἐχθρικῶς διακειμένων Κεφαλλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Πόντ. (Κερασ.) Σῦρ. κ. ἀ.: Φρ. Κάνω ἀγάπη (συμφιλιοῦμαι) Κεφαλλ. Ἐκαμαν ἀάπην Λιβύσσ. Εὐτάγω ἀγάπην (κάμνω ἀ.) Κερασ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. 6882 Ρ (ἐκδ. Schmitt) «τρέβαν ἐποιεῖν μετ' αὐτόν, ἀγάπην χρόνον ἕνα | διὰ νὰ στέκη ὁ πόνος του εἰρηνοποιημένος».

2) Ὁ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς γεννώμενος φυσικὸς πόθος, ὁ ἔρως κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Εἶχαν ἀγάπη χρόμα οἱ δυὸ τους. Τὴν πῆρε ἀπὸ ἀγάπη. Ξέχασε τοῖς παλαιῆς ἀγάπες κ' ἔπασσε καινούργιες. Τῆς ὠρκίστηκε αἰώνια καὶ πιστὴ ἀγάπη κοιν. Πολλὰ ἀγάπ' ἔδ' ᾧς σὰ πατῆδᾶς (πολλὴν ἀγάπην ἔχει εἰς τὰ κοράσια) Ὁφ. || Φρ. Κάνω ἀγάπες μὲ τὴ δεῖνα (ἐρωτοτροπῶ). Πιάνω ἀγάπη μὲ τὴ δεῖνα (ἐρωτεύομαι τὴν δεῖνα καὶ μὲ ἐρωτεύεται καὶ αὐτή). Εἶναι ᾧς τοῖς ἀγάπες τους (ἐπὶ τῶν ἐρωτευμένων ἢ νεονύμφων) κοιν. Ἀγάπης εἶναι (εἶναι τῆς ἀγάπης, ἦτοι ἐλεύθερος, ἄγαμος, κυρίως ἔχων τοιαύτην ἡλικίαν, ὥστε νὰ προσελκύῃ τὴν ἀγάπην, δηλ. τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν) Νάξ. (Ἄνω Ποταμ.) || Παροιμ. φρ. Ἡ ἀγάπη ἀπὸ τὰ μάτια πιάνεται (ὁ ἔρως ἐκ τῶν ἀμοιβαίων βλεμμάτων γεννᾶται) πολλαχ. Ἡ ἀγάπη εἶναι δανεικεῖα (ὁ ἔρως διατηρεῖται μόνον, ὅταν εἶναι ἀμοιβαῖος) Πελοπν. (Δημητσάν.) Χίος κ. ἀ. Ἡ ἀγάπη εἶναι στραβή (πολλάκις αἰσθάνεται τις ἔρωτα πρὸς πρόσω-

